

[Kjærulff-Schmidt.]

udøve selvkritik, men politikerne må naturligvis også have adgang til at fremføre kritik — navnlig positiv kritik, selvfølgelig — af det arbejde, der kommer fra ministerierne.

Selv om boligministeren erklærer sin uforbeholdne tilfredshed med det arbejde, boligministeriets embedsmænd udfører, så ligger det desværre sådan, hvad forklaringen så end er, at meget af det lovgivningsarbejde, der forberedes i boligministeriet, ikke er af en tilfredsstillende kvalitet. Jeg skal ikke gå i gang med nogen omfattende dokumentation af det, men bare drage et enkelt eksempel frem, som jeg synes viser rigtigheden af det, jeg hævder her. Med hensyn til reglerne på boligsikringsområdet har vi nu oplevet, at folketinget 3 gange siden juni måned sidste år har måttet ændre reglerne. I juni sidste år og i efteråret måtte de ændres, de ændres nu igen i disse dage, og det er meget nærliggende at tro, at de må ændres igen til efteråret. Det er altså noget uheldigt over for de mennesker, der skal leve under reglerne, og over for de mennesker, der skal administrere dem, og det er også noget uheldigt over for folketinget, at reglerne ikke har så megen lødighed, så megen blivende værdi, at de kan få lov til at stå bare en 3, 4, 5, 6 måneder ad gangen uden at skulle ændres, men at de faktisk ændres sådan hver anden, tredje måned. Det er uheldigt, og det bør der selvfølgelig kunne gøres noget ved. Jeg vil da kun være glad, hvis boligministeren er mand for at gøre noget ved, at det lovforberedende arbejde fra hans ministerium forbedres.

I øvrigt vil jeg blot lige sige, at jeg morer mig bestemt heller ikke over, at der begås fejl rundt omkring på de mange hundrede advokatkontorer og ejendomsadministrationskontorer, der skal føre lejestigningsreglerne ud i praksis. Men det er altså en kendsgerning. Reglerne er udformet sådan, uanset hvor mange annoncepengene der bruges på at oplyse om dem, at der helt uundgåeligt vil blive begået i tusindvis af fejl rundt omkring, og det kan man ikke bare læste de mennesker for, der skal administrere reglerne. Hvis en regel misforstås tusindvis af steder rundt omkring i landet, så kunne det jo være, det var reglen, der var noget i vejen med, og ikke de mennesker, der skal administrere den.

Endelig til sidst til hr. Ingomar Petersen, som hævdede, at hvis fremskridtspartiets boligpolitik blev ført ud i livet, så ville vi få huslejestigninger, der sagde sparto til det, boligforliget medførte. Det mener jeg helt afgjort hr. Ingomar Petersen har uret i. Erfaringer for, hvordan landet ligger under et frit boligmarked, kan vi jo hente fra, som jeg nævnte før, 215 af landets kommuner, og der er ikke noget som helst, der tyder på, at der i de 215 kommuner her i Danmark er tale om særlig ublu eller urimelige huslejer. Tværtimod; dér har lejen fundet et rimeligt niveau, som er afhængig af kvalitet, beliggenhed, faciliteter og en række andre forhold. Det ville være helt naturligt, at man satte sig som et mål over en kortere årrække at indføre tilsvarende liberale tilstande i hele landet. Det er det, fremskridtspartiets boligpolitik går ud på, og det er det, fremskridtspartiet meget gerne vil samarbejde med et liberalt flertal om her i folketinget, hvis der virkelig var et liberalt flertal, der ønskede en liberal boligpolitik.

Hønen Philipson (SF):

Hr. Knud Damgaard ved godt, at jeg så sent som i sidste uge bekræftede, at både jeg og mit parti er principielle tilhængere af den omkostningsbestemte leje, sådan som vi kender den i det almennyttige byggeri. Det er sagt så tit, jeg gættager det bare for fuldstændighedens skyld — og ikke mindst af hensyn til hr. Knud Damgaard.

Jeg havde i og for sig ikke regnet med, at jeg skulle have ordet igen, men når hr. Knud Damgaard siger, at S-SF-forliget ligner dette forlig til forveksling, så spørger jeg: hvor er forvekslingsmuligheden henne? Hr. Knud Damgaards bemærkning understreger efter min mening blot, at den dokumentation, som jeg gav i marts måned, stadig væk ikke er sivet ind i løbet af 3 måneder.

Hr. Knud Damgaard skylder ikke bare mig, men også resten af den omtrent tomme sal en forklaring på spørgsmålet: hvad skulle have bevirket, at venstre og det konservative folkeparti og det radikale venstre, som i 1973 var parat til at lægge en løkke om det almennyttige byggeri og kvæle det ved langsom strangulering, nu skulle indgå et forlig, der til forveksling ligner S-SF-forliget? — det forlig, som de strittede imod med hænder og fødder og simpelt hen